

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI DERGİSİ

DİNİ, AHLÂKİ, EDEBİ, MESLEKİ AYLIK DERGİ

3. Cilt

Şubat - Mart 1964

2-3. Sayı

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
DEVLET BAKANIMIZ SAYIN İBRAHİM SAFFET OMAV'IN BAŞKANLIĞIMIZ TEŞKİLÂTINA GENELGESİ	35
SAYIN ADALET BAKANININ, BAŞKANLIĞIMIZA VE DİN ADAMLARIMIZA TEŞEKKÜRÜ	36
NAMAZ DUÂLARI	37
Sadeddin EVRİN	
ABDEST, NAMAZ, ORUÇ, HAC VE ZEKÂTIN SİHHİ VE İÇTİMÂİ YÖNLERDEN DEĞERİ (Geçen sayıdan devam)	40
Prof. Dr. Tefik SAĞLAM	
İSLÂM	42
Manisa'lı Feyzullah USLU	
VAKIFLAR VE VAKIFLARIN ŞARTLARI	45
Ali Himmet BERKİ	
İSLÂMDA İMÂN VE ESASLARI	48
Dr. Ali Arslan AYDIN	
HİRİSTİYANLIK PROPAGANDASI MÜNASEBETİYLE İKİN- Cİ AÇIKLAMA	49
M. Asım KÖKSAL	
RAMAZAN BAYRAMI	53
Mehmet ORUÇ	
KÖTÜ HUYLARDAN GIYBET (Çekiştirme) (Geçen sayıdan devam)	56
Ahmet SERDAROĞLU	
OSMANLI ŞEYHÜLİSLÂMLARININ TECÂCİM-İ AHVÂLİ Molla Abdül-Kerim Efendi, Çelebi Alâü'd-dîn El Arabî Efendi	60
FETVÂ EMİNLERİ (Geçen sayıdan devam)	61
Mehmed Vâmık Şükrü ALTINBAŞ	
Serbest Köşe : SESLENİŞ	62
Halil ÖZTOPRAK	
MÜKEMMEL İNSAN	63
M. Salih TANRIVERDİ	

RAMAZAN BAYRAMI

Mehmet ORUÇ

Üzerinde yaşadığımız şu ihtiyar küre, bundan 1300 küsur sene evvel, toprak renkli ridâsıyla yine güneşin etrafında vecd içinde dönüyor, Milâdın 622 nci yılını tamamlamağa çalışıyordu.

Bu esnada çok önemli bir haber şâyân-ı hayret bir sür'atle çölleri aşıp Medine'ye ulaştı. Bu habere göre Hazreti Muhammed, arkadaşlarından Hazreti Ebû Bekir'le birlikte Mekke'den Medine'ye hicret için yola çıkmıştı. Medineliler bu müjdeyi aldıkları andan itibaren sevinçlerinden yerlerinde duramaz, geceleri uyuyamaz oldular. Bir çok Medine'li Müslüman sabah namazını kıldıktan sonra kızgın bir vâdi olan Harra'ya kadar uzanıyor, orada güneşin bir nâr-ı beyzâ hâlinde inen ışık ve harareti altında, ellerini gözlerine siper ederek saatlerce ufukları gözlüyordu.

Milâdın 622 nci yılı Eylül ayının 20 nci günü öğleden biraz sonraydı. Müslümanlar arasına katılmış bir kitâbi, ufukta Hazret-i Muhammed'le arkadaşını görünce «Ey Müslümanlar: Beklediğiniz tâlih ve ikbal yetişti, geldi» diye bağırdı. Gerçekten Hazreti Muhammed, arkadaşı Ebû Bekir'le birlikte ufukta görünmüştü. Kuba ve Rânûnâ'ya uğrayan Peygamberimiz, yolun iki yanını dolduran halkın coşkun sevinç gösterileri arasında Medine'ye girdi. Müslümanlar Hazreti Mukammed'e «Hoş geldiniz ey Allah'ın Elçisi» diye bağıyor, çocuklar «Allahın Peygamberi geldi» diye haykırıyor, evlerin damlarını dolduran kadınlar «Ay Vedâ dağının eteklerinden yükseldi, Allah'a yalvaranlar buldukça bize şükretmek gerekti. Ey bize gönderilen aziz Peygamber! Sen bize itaat edilmesi gereken bir emirle Peygamber geldin» diye deflerle şarkılar söylüyorlardı.

Eşsiz ve emsalsiz bir sevinç dalgası bu mutlu şehri bütün azameti, canlılığı ve sâfiyetiyle kuşatmıştı.

Peygamberimiz Medine'ye yerleşdiklerinde Medine'lilerin senede iki bayramları vardı. Hz. Muhammed, onlara, «Allah size iki bayram günlerine bedel daha hayırlı olan iki bayram ihsan etmiştir.» dedi. İşte ihsan edilen bu iki bayram, Ramazan Bayramı ile, Kurban Bayramıydı.

15 Şubat Cumartesi günü şeker bayramıdır. Bilirsiniz ki, her gecenin karanlık etekleri bir sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanır. Fakat sabahlar içinde Bayram sabahlarının bambaşka bir hâli, bambaşka bir âlemi ve bambaşka bir zevki vardır. Bayram sabahı, gecenin sessizlikten örülü karanlık çarçafını yırtarak, etrafa dalga dalga yayılan, boş sokaklardan, avlulardan, bahçelerden süzülüp geçerek ağır ağır sonsuzluklarda eriyen ezan sesleri ile uyanılır. Abdest alınır, en yeni en temiz elbiseler giyinilip, mâbedlerin yolunu tutmuş olan mü'minler arasına katılır. Günün bu ilk saatlerinde ibâdet için yollara düşmek, Bayram sabahının anlatılması mümkün olmayan o doyul-

maz zevkini, rûha yudum yudum tattırarak mâbede gítmek, mâbedin kendine has o mânevî havasını teneffüs etmenin hazzını duymak, dünya denilen şu âleme mukadderatını yaşamağa gelmiş bir fâni için ne eşsiz, ne emsalsiz bir mutluluktur.

Bayram, hiç şüphe yok ki, küçükler için ayrı, büyükler için ayrı, hattâ bunlar arasında ilim ve irfan seviyeleri farklı olanlar için ayrı birer anlam taşır. Fakat bütün bunların birleştikleri bir nokta varsa, o da, bayramın bir sevinç günü oluşudur. Zaten bayram demek, sevinç ve refah günü demektir. Nitekim şu olay onun bu anlamını daha iyi aydınlatır :

Bir bayram günüydü. Hazret-i Âişe eve iki genç kız getirmişti. Onlara hem def çaldırıyor, hem de Buas olaylarına ait şarkılar söyletiyordu. O esnada içeri Peygamberimiz girdi, eşini bu halde görünce, sessizce yanlarından geçti ve ilerideki sedire, sırtı onlara dönük bir vaziyette uzandı. Aradan çok geçmeden Hazreti Ebû Bekir de geldi, kızını bu halde görünce üzüldü, onu azarlamak istedi, fakat Peygamberimiz yattıkları yerden hemen doğrularak, Hazreti Ebû Bekir'e : «Ey Ebû Bekir! Onlara ilişme, her kavmin bir bayramı vardır, bu da bizim bayramımızdır» dedi.

Özü Allah sevgisi olan Müslümanlık; ahlâk dini, ilim, irfan ve mânevî, ulvî zevk dinidir. Müslüman olmak, bütün eğlencelerden el etek çekmek, dünyayı bir ağlama duvarı haline getirmek, şu iki günlük dünya hayatını baştan sonuna kadar sonbahar gibi geçirmek demek de değildir. Her şeyde hattâ ibâdetle bile itidâli tavsiye eden dinimiz, eğlenmeyi men etmemiş, yaradılmışların en şerefli olan bizlerin, insanlığımıza yakışır bir şekilde eğlenmemizi istemiştir.

Mü'minlere yakışan ve yaraşan, bayram günlerini çoluk çocuğuyla temiz ve taptaze bir ruh, zevk ve neşeyle geçirmektir.

Yalnız şunu unutmamalıyız ki, insanların insanlıktaki kemâli; insanların ıstıraplarını kendi ıstırapı, neş'elerini kendi neş'esi gibi duyabilme derecesiyle ölçülür. Müslümanlık, insanlık demektir. Müslümanın Müslümanlıktaki derecesi, insanlıktaki derecesi kadardır. O halde önümüzdeki bayram günlerinde de, bu günden sevinmeğe ve yavrularımızı sevindirmeğe hazırlanırken, o günün sabahında yavrularını bizler gibi sevindiremeyecek insanları ve onların çocuklarını düşünmeli, onlara merhamet ve şefkatle çırpınan bir kalple yardıma koşmalı ve kendilerini hayra vakfetmiş olan hayır cemiyyetlerine de yardımı unutmamalıyız.

Bir bayram sabahıydı. İslâm büyüklerinden İmam-ı Seriy-i Sakatî, hocasının bayramını tebrike gitmişti. Ufak bir çocuğun melûl ve mahzûn bir şekilde hocasının yanında oturmakta olduğunu görmüştü. Hocasına «Bu yavru kimdir?» diye sorduğunda şu cevâbı aldı : «Sakatî, namazdan sonra, bayram yerine gittim. Orada oynayan çocukları seyrederken bu çocuğun mahzun mahzun duruşu dikkat nazarımı çekti. Kendisine hüznünün sebebini so-

runca yetim olduğunu öğrendim. Elinden tutarak buraya getirdim. Biraz sonra kendisiyle çarşıya gitmek, onu giydirek sevindirmek kararındayım.»

Hocasını derin bir ilgiyle dinlemekte olan İmam Seriy-i Sakatî, duyduğu bu sözlerden son derece duygulandı. Hocasına : «Hocam, ne olur yalvarırım, bu işi bana bırakın, bu yavruyu ben sevindireyim» diye yalvarmağa başladı. Hocasının müsaadesiyle çocuğu yanına aldı, beraberce çarşıya gittiler, yavrucağı iyice giyinmiş, kucağı türlü türlü oyuncakla dolmuştu.

İmam Seriy-i Sakatî, onu bu şekilde bayram yerine kadar getirdi ve oynayan çocuklar arasına kattı.

Oradan henüz bir kaç adım uzaklaşmamıştı ki, ardından yavrunun : «Amca amca, biraz dur» diye seslendiğini duydu ve durdu. Çocuk İmamın yanına geldi, ağlıyordu, ona : «Amcacağım, ellerini kaldır, ben duâ edeceğim, sen âmin de» dedi. Çocuğun hatırı olsun diye İmam Seriy-i Sakatî ellerini kaldırdı. Çocuk hıçkırarak hıçkırarak şöyle duâ etti : «Allah'ım! Şu kulun beni sevindirdi, sen de onu sevindir.»

İşte bu duâ, feyiz kapılarının kilitlerini söktü, bu çocuğun duâsından sonradır ki İmamı Seriy-i Sakatî, Allah'ın feyiz yağmuruna tutuldu. Gözler ve gönüller kamaştıran makamlara yükseldi.

